

Hồi thứ chín

Vào phòng trong A Liệt bị tóm

Hồng Vân cười khàn khạch nói :

- Lão kêu gia nhân làm lẹ lên để Kỳ huynh còn lên đường.

Người sau bình phong ngắt lời :

- Tiểu điểm mở ra đã mấy chục năm, làm ăn thành thực. Bất luận tình thế bữa nay ra sao vẫn không thể làm dối trá để hỏng việc lớn của người. Hồng Đại gia hãy nán lòng chờ đợi một chút. Máy liều thuốc này sớm muộn gì cũng làm xong.

Bên ngoài bỗng có tiếng xe ngựa dồn dập vọng lại.

Trần Quý lộ vẻ vui mừng kéo Hồng Vân một cái.

Nhưng Hồng Vân ra chiều ngần ngại, cặp lông mày nhăn tít lại.

Tiếng bánh xe lọc cọc đã gần tới nơi. Đột nhiên hấn quay lại hô :

- Bảo bọn họ hãy dừng lại ở ngoài một lúc.

Một cỗ xe đi đến ngoài cửa tiệm thì dừng lại. Ngoài cỗ xe còn có năm người kỵ mã hộ tống.

Kỳ Kinh vốn là tay lão luyện tinh tế. Hấn vừa ngó thấy cỗ xe ngựa rèm buông kín mít mà lại có năm người kỵ mã áp giải, ngoài ra còn hai con tuấn mã yên cương đầy đủ, liền nghĩ thầm :

- Sao lại có hai con ngựa không tới đây, vậy hai người cưỡi đi đâu? Chắc họ ở cả trên xe. Một tên tạm quyền chức ngựa xa, còn một tên ẩn mình trong xe. Nếu vậy thì cỗ xe này không phải là của bang Thiết Hải.

Hấn là người kinh nghiệm phong phú, tài trí hơn đời, vừa ngó tình thế đã đoán ra bấy nhiêu lý lẽ, thật là hiếm có.

Tuy nhiên hấn không sao đoán được tình hình trong xe mà chỉ phỏng định những vật chứa trong xe có liên quan đến cục diện bữa nay.

Ngoài ra Kỳ Kinh còn hiểu rõ vì lẽ gì bang Thiết Hải không phát động thế công ngay tức khắc mà chỉ sai hai tên thủ hạ kẻ trước người sau tiến vào dòm ngó.

Dụng ý của họ chắc để kéo dài thời gian đợi chờ cỗ xe ngựa tới nơi.

Bỗng nghe trưởng quỹ lên tiếng :

- Kỳ tiên sinh! Thuốc đã làm xong và gói ghém đâu vào đó.

Tiếng gã run run ra chiều khiếp sợ.

Kỳ Kinh hỏi :

- Bao nhiêu tiền cả thấy?

Tên chưởng quỹ đáp :

- Tệ chủ nhân đã nói là để tặng tiên sinh, vậy tiểu nhân không dám lấy một đồng nào hết.

Kỳ Kinh nói :

- Có lý nào thế được! Nếu không thu tiền thì tại hạ không lấy thuốc nữa.

Người sau bình phong lên tiếng :

- Lý chưởng quỹ! Đã thế thì chưởng quỹ lấy một chút cũng được.

Kỳ Kinh rất lấy là kỳ tự hỏi :

- Lúc cỗ xe đến. Trần Quý lộ vẻ vui mừng, chẳng lẽ thằng cha ngồi phía sau bình phong cũng trông thấy chăng? Dĩ nhiên là lão đã trông thấy và hẳn lão còn biết cỗ xe ngựa kia nhất định sẽ về phe với bang Thiết Hải. Nếu sự tình như vậy thì người ngồi phía sau bình phong nên tìm cách kéo dài thời gianặng tiện bề đối phó mới phải. Sao lão lại muốn cho ta chóng rời khỏi nơi đây?

Kỳ Kinh cảm thấy câu chuyện bữa nay có nhiều trạng thái khác biệt với những vụ thù hằn thông thường trên chốn giang hồ, mà nhân vật đầu não cả hai bên đều không phải hạng tầm thường. Hẳn nhận ra vụ này có nhiều hứng thú, nên rất muốn ở lại coi cho biết rõ ngọn ngành.

Lý chưởng quỹ dạ một tiếng rồi quay sang bảo Kỳ Kinh :

- Đã thế thì chỗ thuốc này xin tính năm đồng cân bạc.

Kỳ Kinh hỏi :

- Tính như vậy chẳng là rẻ quá ư?

Lý chưởng quỹ cười đáp :

- Được tiên sinh chiếu cố tửu điểm là một điều vinh hạnh. Dĩ nhiên phải có chỗ khác người.

Kỳ Kinh nghiêm nghị nói :

- Không được! Tại hạ há phải là người tham rẻ? Vậy chưởng quỹ cứ tính cho đúng giá một cách thành thực.

-....

Kỳ Kinh vẫn không chịu, hỏi :

- Sao lại thế? Tại hạ có đi lượm được tiền của ai mà tùy tiện thưởng cho chưởng quỹ? Bây giờ chưởng quỹ đặt bàn toán tính từng vị một. Nhiều hơn không được mà ít quá cũng không xong. Phải tính cho đúng.

Lý chưởng quỹ đưa mắt nhìn mười mấy bọc thuốc lớn. Trong mỗi bọc lại rất nhiều gói nhỏ. Nếu tính từng vị một phải mất nhiều thì giờ. Bất giác y ngăn người ra. Nhưng y cũng cầm lấy bàn toán và bắt đầu gẩy lách cách.

Hồng Vân thấy Kỳ Kinh không chịu đi ngay thì nghĩ bụng :

- Ta cứ bỏ mặc cho thằng cha này dùng dằng chẳng can thiệp vào làm chi, mà phải dùng thủ đoạn khác để tiến hành công việc theo như kế hoạch đã định trước.

Hắn liền lớn tiếng gọi :

- Phùng lão thất phu! Người sang đoạt đồ vật của bản bang có trả lại hay không thì nói dứt khoát đi!

Người phía sau bình phong lạnh lùng hỏi lại :

- Trả thì sao mà không trả thì sao?

Hồng Vân cười lạt đáp :

- Nếu trả lại bản bang thì rồi trên chốn giang hồ tất ỨC người biết vụ này và hiểu cho bang Thiết Hải ta đoạt lại được thể diện. Còn câu chuyện giữa chúng ta đến đây là chấm dứt.

Người sau bình phong hỏi lại :

- Cả hai người bị chết bị thương vừa rồi cũng bỏ đi chứ?

Hồng Vân trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Được rồi! Cũng coi như xong cả.

Người sau bình phong lại hỏi :

- Giả tử không trả lại thì sao?

Mắt Hồng Vân chiếu ra những tia tức giận. Hắn đáp :

- Thế thì còn nói gì nữa? Chúng ta phải ra tay quyết một trận sống mái.

Người phía sau bình phong ngắt lời :

- Con đường này cũng chẳng rộng rãi gì mà lại có quý bang xuất hiện, tại hạ không tiện dấn thân vào. Vì thế chúng ta nên tở đầu một phen, ai mạnh thì sống, ai yếu thì chết. Như vậy hay hơn.

Hồng Vân nói :

- Đã thế thì lão Phùng đừng trách ta thủ đoạn độc ác.

Kỳ Kinh tủm tủm cười nói :

- Té ra tiệm thuốc này là của : Nhiếp Hồn Sa Phùng Thông chuyên dùng thuốc độc và ám khí mở ra. Tiểu đệ thất kính mắt rồi! Dám đến vượt râu hùm.

Đột nhiên Kỳ Kinh đổi giọng khiêm cung, dường như hẳn tự biết không thể dây vào Nhiếp Hồn Sa Phùng Thông, nên vội tỏ thái độ nhũn nhặn để tiện việc rút lui.

Nên biết trong võ lâm ở mặt Bắc Phùng Thông là tay độc hành đại đạo lừng danh một vùng. Có điều trước nay không ai điều tra được chỗ ở của lão. Nay bang Thiết Hải tìm được đến nhà cũng là một tuyệt tác khiến cho người ta phải hoan nghênh rồi.

Hồng Vân trừng mắt nhìn Kỳ Kinh nhưng không nổi nóng, rồi quay lại lớn tiếng hô :

- Lão Tam! Lại đây!

Rèm xe ngựa hất lên, một gã thiếu niên anh tuấn ôm một cái bọc dài bước xuống đi lẹ vào tiệm.

Cặp mắt gã thiếu niên lấp lánh ánh hung quang. Vai bên trái chàng đeo một cây cung sắc vàng lưng giắt đoản kiếm.

Kỳ Kinh coi bộ dạng gã này biết ngay là người em út trong bọn Tam Hùng ở bang Thiết Hải tên gọi là Từ Mẫn, ngoại hiệu là Kim Cung Tam Lang. Gã là chàng đẹp trai nổi tiếng.

Từ Mẫn đưa mắt ngó Kỳ Kinh, gã đã được nghe thủ hạ báo cáo không hỏi gì nữa, quay lại nói với Hồng Vân :

- May mà tiểu đệ không đến nỗi nhục mạng.

Hồng Vân lớn tiếng hỏi :

- Tam đệ làm được vậy là hay lắm. Tình hình thế nào?

Kim Cung Tam Lang Từ Mẫn ngạo nghễ đáp :

- Tiểu đệ dùng trái đạn từ đằng xa bắn tới, phong tỏa huyết đạo thị rồi, công việc tiến hành thuận lợi.

Hồng Vân hỏi :

- Lão Phùng! Lão có biết người trong bọn này là ai không?

Phùng Phong ở phía sau bình phong hỏi vọng ra :

- Ai vậy?

Hồng Vân kéo cái bọc để dỡ ra một nửa, lộ cái đầu người, tóc mây rồi tung.

Té ra là một cô gái vào hai chục tuổi. Tuy hai mắt nàng nhắm chặt nhưng nhan sắc vẫn khiến cho người ta phải động tâm.

Dùng Thông thủng thủng hỏi :

- Ta không cần coi cũng biết cô gái này rồi. Phải vậy không?

Hồng Vân nghe giọng lão nhạt phèo mà thái độ càng ra chiều lãnh đạm liền biết ngay là không ổn. Nhưng hắn vẫn thản nhiên đáp :

- Phải rồi!

Dùng Thông hỏi :

- Nếu y là lệnh tiểu thư thì tại hạ chẳng cảm thấy chi là kinh dị.

Hồng Vân đáp :

- Các hạ nói vậy cũng phải. Nhưng ta đoán rằng giả tử ta bảo y không phải là con gái ta thì các vị lại giết mình kinh hãi và không tin phải không?

Hồng Vân đáp :

- Có khi vì tình thế bức bách mà phải làm bộ lạnh nhạt. Thủ đoạn đó chẳng có chi kỳ lạ.

Dùng Thông nói :

- Trái lại, lúc này ta chỉ hy vọng các vị chém một đao giết chết y đi để chứng minh lời ta nói không phải là gian trá. Nhưng ta không hiểu các vị có đờm lược giết chết đứa con gái này không?

Những người trong tiệm khá nhiều, nhưng không một ai kinh hãi bằng A Liệt.

Chàng lớn tiếng la :

- Dùng lão bá! Lão bá đừng nói vậy, bọn họ đã giết mấy người vô tội. Có lý nào lại không dám hạ sát đại thư đây?

Hồng Vân cười khàn khạch nói :

- Tiểu huynh đệ nói đúng đó. Chúng ta giết người đã nhiều, thì bây giờ có giết thêm một vài kẻ cũng chẳng có chi đáng kể.

Dùng Thông lạnh lùng nói :

- Nếu các vị tin chắc đứa nhỏ này là con gái ta thì hạ thủ giết chết y đi! Ô hay! Thế này thì thật là kỳ! Sao các vị còn chưa động thủ? Chẳng lẽ các vị lại nẩy lòng lương thiện? Hay là vì đứa con gái này xinh đẹp nên không nỡ hạ độc thủ bẻ hoa? Ha ha...

Lão nói mấy câu này dường như cố ý khích động cho đối phương hạ thủ giết thiếu nữ xinh đẹp.

Nhưng điểm này khiến cho Hồng Vân cảm thấy không hợp tình hợp lý chút nào. Hắn nhăn tít cặp lông mày ra chiều suy nghĩ. Một mặt hắn đưa tay ra ngăn cản con người nóng nảy là Tang Môn Thần Trần Quy.

Kim Cung Tam Lang Từ Mẫn nói :

- Lão Phùng! Câu nói sau cùng của lão trùng với ý nghĩ của tại hạ. Nữ lang đây người đã xinh đẹp lại đang tuổi xuân sanh hơi hớ, võ công cũng không đến nỗi kém cỏi. Giả tỷ bữa nay chúng ta không biến thành thế nước lửa thì sớm muộn gì tại hạ cũng cho người đề nghị hôn sự.

Nghe giọng nói của gã có vẻ rất chân thành, nhưng trên gương mặt thoáng lộ nụ cười bí hiểm, chỉ trông qua cũng biết không phải thực lòng chỉ là câu nói khách sáo.

Kỳ Kinh vỗ vai A Liệt nói :

- Người bất tất phải quan tâm. Cô gái này không chết được đâu.

Mọi người đảo mắt nhìn hẩn.

A Liệt vội hỏi :

- Tại sao vậy?

Kỳ Kinh không trả lời khiến cho mọi người đều nóng ruột.

Phùng Thông ở sau bình phong nói vọng ra :

- Lời cao luận của Kỳ tiên sinh khiến cho tiểu đệ rất lấy làm bội phục.

A Liệt lại hỏi :

- Kỳ đại thúc! Tại sao vậy?

Kỳ Kinh đáp :

- Võ công cô đã không phải tầm thường thì tự nhiên cô có đủ năng lực để bảo vệ tính mệnh cho mình.

Phùng Thông nói :

- Nếu tiểu đệ đoán không lầm thì đứa con gái này hiện giờ đã mất hết tri giác và bị bọn họ kiềm chế. Dù thị có võ công cũng bằng vô dụng. Vì thế tiểu đệ cho là họ không giết thị vì không đủ dõm lượng, chứ chẳng liên quan gì đến võ công.

Kỳ Kinh nhìn A Liệt nói :

- Người đừng nghe giọng ma quỷ của lão! Ta nói cho người hay lần nữa. Thiếu nữ kia không chết hoàn toàn vì võ công của cô.

Kim Cung Tam Lang Từ Mẫn nói :

- Đáng tiếc là tiểu đệ chẳng thể không bắt sống cô để thí nghiệm. Nếu không thế thì làm cho huynh đài biết ngay là mình lầm.

Hồng Vân cũng hỏi :

- Tại sao Kỳ huynh lại kiên quyết giữ ý kiến đó?

Kỳ Kinh đáp :

- Kỳ mỗ tướng Hồng huynh biến thành câm rồi không muốn hỏi nên Kỳ mỗ cũng không muốn nói nhiều. Bây giờ Hồng huynh đã mở miệng, vậy Kỳ mỗ xin hỏi lại : Thiếu nữ này võ công không đến nỗi kém cỏi thì chắc các vị đã hiểu y là người ở môn phái nào?

Hồng Vân đáp :

- Theo chỗ tiểu đệ điều tra thì thiếu nữ là hòn ngọc trên tay của lão Phùng tên gọi Thúy Lam. Còn về võ công thì dĩ nhiên là môn võ gia truyền của nhà cô.

Kỳ Kinh hỏi :

- Từ Mẫn huynh đã thấy võ công của y, có đúng như vậy không?

Kim Cung Tam Lang ngần ngừ một chút rồi đáp :

- Kiếm pháp của y giống như gia số ở núi Thái Bạch.

Hồng Vân chợt tỉnh ngộ nghĩ thầm :

- Giả tử con nhỏ này đúng không phải là con Phùng Thông mà là người của Ma Nữ kiếm phái trên núi Thái Bạch thì bản bang bữa nay mà giết chết y là gây ra mối họa tiêu diệt bang phái. Thảo nào Phùng Thông cố ý khiêu khích để ta hạ thủ giết thị.

Dĩ nhiên A Liệt không hiểu được những nỗi bí hiểm trong vụ này chàng vội nói :

- Kỳ đại thúc! Vị tử tử này đã mất hết tri giác thì dù bản lãnh y có cao cường đến đâu cũng bằng vô dụng.

Kỳ Kinh lạnh lùng đáp :

- Đó là việc riêng của bọn họ, chúng ta quan tâm làm quái gì?

A Liệt lớn tiếng :

- Nhân mạng là việc tày đình. Tại hạ xem ý mấy vị đại thúc đây chẳng qua là muốn đòi lại vật đã mất đi mà thôi. Trên đời còn có vật gì là quý hơn mạng người nữa?

Câu nói của chàng thật là đúng chân lý mà chàng lại tỏ ra là người bạo dạn nữa. Chàng đứng thẳng người lên nói tiếp :

- Để tiểu đệ vào coi Phùng lão bá, hoặc giả có khuyển người được chăng..

Hồng Vân mừng thầm trong bụng đáp ngay :

- Tiểu huynh đệ đã nói thế thì chúng ta phải nể lời. Chúng ta hãy chờ tiểu huynh đệ vào coi xem sao.

A Liệt rảo bước tiến đến bên tấm bình phong. Chàng thấy chỉ còn cách đầu tường kia chừng hơn trượng mà bên trong còn có một tấm bình phong nữa che mất thị tuyến. Như vậy nếu không tiến vào phía sau bình phong thì chẳng thế nào nhìn rõ sự vật bên trong được.

À Liệt vừa đi tới cửa, Kỳ Kinh bỗng cất tiếng lạnh lùng hỏi :

- À Liệt! Nếu người ta làm cho người phải đui mắt thì người tính sao?

À Liệt bất giác dùng bước lại hỏi :

- Tiểu đệ vì tính mạng của tử tử đây mà hành động. Tử tử lại là ái nữ của Phùng lão bá thì sao người lại gia hại tiểu đệ?

Kỳ Kinh đáp :

- Người chưa luyện qua võ công một ngày nào, tuyệt không có sức hộ thân. Nếu người gặp chuyện bất trắc thì đừng oán ta.

À Liệt lắc đầu nói :

- Không có chuyện đó đâu. Đại thúc cứ yên tâm.

Dứt lời chàng cất bước tiến vào.

Chàng đảo mắt nhìn ra thì nửa căn nhà trong rất rộng rãi song ánh sáng lờ mờ, chứ không sáng sủa như lời Hồng Vân. Chàng cũng chẳng thấy một vị nữ lang lửa thể nào hết.

À Liệt định thần nhìn lại mới phát giác ra căn phòng này trống rỗng. Chính giữa đặt một cái rương gỗ hình vuông, thể tích khá lớn.

Ngoài ra trong góc nhà còn có một người áo đen ngồi xếp bằng. Vì không đủ ánh sáng nên chàng không nhìn rõ diện mạo người đó, chàng chỉ thấy lờ mờ mái tóc lão đã bạc trắng.

Mọi người ở ngoài bỗng nghe Tra Tư Liệt lớn tiếng hỏi :

- Lão nhân gia có phải là Phùng lão bá đó không?

Thanh âm khàn khàn của một lão già đáp lại :

- Lão phu là Phùng Thông. Người hãy vào đây nói chuyện.

Kỳ Kinh cười lạt nghĩ bụng :

- Nếu ta không nói huych toẹt ra trước là thằng nhỏ này không hiểu võ công, thì e rằng người đã bị Nhiếp Hồn ra đánh tan xác rồi.

Hắn đang xoay chuyển ý nghĩ trong đầu óc, bỗng nghe thanh âm một cô gái cất lên :

- Gia gia! Gia gia đừng hại thằng nhỏ đó.

Chính là tiếng thiếu nữ xinh đẹp mà Kim Cung Tam Lang Từ Mẫu đang ôm ở trong lòng.

Một tay lão luyện giang hồ như Kỳ Kinh thấy thế cũng không khỏi giật mình. Hắn đảo mắt nhìn ra lại càng kinh hãi.

Nguyên tình hình lúc này đột nhiên biến đổi. Kim Cung Tam Lang Từ Mẫn đã bắt được nàng mà bây giờ gã lại bị nàng xoay tay lại nắm giữ. Từ Mẫn chưa mất trí giác nhưng nét mặt lại lộ vẻ rất đau đớn.

Thiếu nữ hào khí bỗng bật lại càng thêm vẻ thanh xuân tươi đẹp cơ hồ khiến cho người ta phải điên đảo thần hồn. Tay mặt nàng rút thanh bội kiếm ở sau lưng Từ Mẫn ra. Kiếm quang lấp lánh. Nàng lại lớn tiếng :

- Gia gia ! Hải nhi đã kiếm chế được Kim Cung Tam Lang rồi.

Biến diễn kịch liệt này khiến cho một tay nhiều cơ trí như Hồng Vân cũng phải tâm thần rối loạn, không nghĩ ra được cách nào để ứng phó.

Kỳ Kinh lớn tiếng quát :

- Phùng Thông! Lão mà gia hại thằng nhỏ đó thì phải chuẩn bị sẵn sàng để chờ đợi bảy môn phái lớn hưng binh vấn tội.

Hắn biết lúc này nguy hiểm vô cùng và xem chừng Phùng Thông hiển nhiên đang tính toán gia hại A Liệt mà hắn không kịp sẵn vào giải cứu. Vì thế hắn đành đưa ra cái chiêu bài bảy phái lớn ra để trấn áp lão.

Lúc này A Liệt đã đi gần tới rương đặt ở giữa phòng. Chàng phải đi qua các rương này mới tới được lão gia áo đen ngồi ở góc phòng.

Bỗng thấy lão áo đen vẫy tay một cái. Một luồng tiềm lực xô ra khiến A Liệt đứng không vững phải lùi lại đến sáu bảy bước liền.

Thiếu nữ xinh đẹp kiên chế Từ Mẫn, lớn tiếng hỏi :

- Gia gia! Thằng nhỏ đó đã chết chưa?

Câu hỏi chưa dứt, ánh hàn quang lấp lánh, những đóa kiếm hoa nhắm Hồng Vân đánh tới.

Hồng Vân thấy Từ Mẫn bị thiếu nữ nắm giữ nên không dám phản kích, cứ phải né tránh. Thiếu chút nữa hắn bị thương về lưỡi kiếm của nàng. Hắn sợ toát mồ hôi lạnh ngắt.

Trường hợp này đã đưa Hồng Vân vào tình trạng không còn kế nào để đối phó.

Trần Quý bản tính thô bạo, gầm lên một tiếng thất to cơ hồ làm thủng lá nhĩ mọi người. Bỗng thấy hắn vung lưỡi đao răng cưa lên nhằm chém thiếu nữ rất hung mãnh.

Thiếu nữ cười lạt một tiếng rồi xoay mình đi. Thoáng cái đã thay Từ Mẫn đứng vào vị trí của nàng. Vì thế mà lưỡi đao của Trần Quý xuyt nữa chém vào cổ Từ Mẫn.

Trần Quý tuy tánh tình hung bạo nhưng võ công không phải hờ dờ. Hắn xoay cổ tay một cái dừng lưỡi đao lại được ngay, lưỡi đao chỉ còn cách trái tai Từ Mẫn không đầy nửa

tác. Giả tử hần không dừng đao lại kịp thì cái đầu của Từ Mẫn nhất định đã bị hót mất một nửa.

Trần Quy sợ toát mồ hôi, vội nhảy lùi lại.

Kỳ Kinh đứng ngoài bàng quan, lạnh lùng hỏi :

- Không hiểu cô nương cô phải là người ở Ma Nữ kiếm phái trên núi Thái Bạch hay không? Có điều nhất định cô là con gái Phùng Thông tên gọi Phùng Thúy Lam. Phải vậy chăng?

Thiếu nữ xinh đẹp đảo mắt trong suốt liếc nhìn Kỳ Kinh đáp :

- Phải rồi! Nếu sự việc bữa nay không liên quan gì đến các hạ thì mong rằng các hạ nên dắt thằng nhỏ kia dời khỏi nơi đây ngay tức khắc.

Kỳ Kinh nói :

- Bình sinh Kỳ mỗ làm việc gì không chịu lời chỉ thị bất cứ là của ai. Khi người ta giục Kỳ mỗ đi thì Kỳ mỗ lại nhất định không đi.

Phùng Thúy Lam hỏi :

- Giọng lưỡi các hạ có vẻ rất quật cường, nhưng hành vi lại khác hẳn. Nếu không thế thì các hạ cần gì phải đưa chiêu bài bảy môn phái lớn ra để hăm người? Hơn nữa tại hạ chỉ nghe nói đến chín môn phái lớn. Không hiểu bảy môn phái này là tổ chức nào? Có tự bao giờ?

Kỳ Kinh hỏi lại :

- Nếu ta nói là chín môn phái lớn thì cô nương có tin không?

Phùng Thúy Lam đáp :

- Cái đó cũng còn tùy..

Kỳ Kinh ngắt lời :

- Nếu ta bảo là thằng nhỏ này được chín môn phái lớn bảo vệ chắc cô cũng chẳng chịu tin nào.

Phùng Thúy Lam gật đầu hỏi :

- Dĩ nhiên tại hạ không tin. Nhưng các hạ nói là bảy môn phái lớn chẳng lẽ khiến cho tại hạ tin được chăng?

Kỳ Kinh đáp :

- Nói thế thì ít ra là cô nương còn phải ngẫm nghĩ. Đúng vậy không?

Đột nhiên hần quay vào phía bình phong lớn tiếng quát :

- Lão Phùng! Hãy khoan rồi sẽ hạ thủ.

A Liệt nhìn rõ thấy lão già áo đen vừa đứng dậy quả nhiên có hình tích muốn động thủ. Kỳ Kinh quát lên vừa đúng lúc, tựa hồ như hấn nhìn rõ hành động của lão già, khiến cho A Liệt kính phục vô cùng.

Kỳ Kinh lại nói tiếp :

- Về việc bày môn phái lớn, chúng ta hãy tạm thời gác lại, mà chỉ nói đến chuyện trước mắt. Lão Phùng! Không phải tại hạ nói đùa đâu. Nếu bây giờ lão hạ thủ thằng nhỏ này thì tại hạ không còn cách nào giải thích với bạn hữu. Vậy tại hạ đành giết lệnh ái để đổi mạng. Lão thử tính kỹ xem, đừng có hạ thủ một cách lỗ mãng.

Phùng Thúy Lam tức giận hỏi :

- Hừ! Liệu người có làm gì được ta không?

Kỳ Kinh lạnh lùng đáp :

- Kể khác còn vì cô nắm được con tin trong tay mới không dám tranh cường. Ta cùng gã chẳng phải thân tình, cũng không giao kết. Nếu xảy động thủ thì cô giết Từ Mẫn hay là tha gã?

Phùng Thúy Lam nghĩ bụng :

- Phải rồi! Lúc hấn ra tay với mình thì mình tha người hay là giết người? Nếu tha gã thì thực lực của đối phương càng mạnh thêm. Bằng giết gã thì đối phương chẳng còn úy kỵ gì nữa, chỉ tăng thêm mối cừu hận, e rằng khó tìm lối thoát.

Thực ra những điều này chính nàng đã tự nhận thấy. Nàng không muốn giết Từ Mẫn, chắc còn có nguyên nhân nào khác.

Kỳ Kinh thấy Phùng Thúy Lam không trả lời liền lớn tiếng hô :

- A Liệt! Đi đi thôi!

A Liệt đưa mắt ngó lão già áo đen một lần nữa thì thấy lão không lộ vẻ gì.

Chàng liền xoay mình cất bước ra.

Ngờ đâu chàng mới đi được ba bước, bỗng bị người túm áo sau nhấc bổng lên.

Kỳ Kinh vừa nghe tiếng động đã ngửa mặt lên trời cười rộ nói :

- Được lắm! Lão Phùng! Lão đã động thủ thì đừng oán ta thủ đoạn độc ác.

Lão già áo đen thấy Kỳ Kinh liệu việc rất chuẩn đích như người trông rõ thì không khỏi chấn động tâm thần, nhưng lão vẫn lạnh lùng đáp :

- Thằng nhỏ này tuy lọt vào tay ta nhưng không đến nỗi mất mạng trừ trường hợp lão huynh nhất định nhúng vào công việc bữa nay thì không kể.

Kỳ Kinh lớn tiếng :

- Thúi lắm! Lão già muốn sao làm thế, cần gì phải người khuyên bảo.

Lão già áo đen cười khành khạch nói :

- Lão huynh đừng quên rằng thằng nhỏ này còn ở trong tay ta.

Kỳ Kinh lên tiếng thách thức :

- Nếu lão không dám giết thằng nhỏ đó thì chỉ là hạng hèn nhất.

Kỳ Kinh nói vậy chẳng những lão già áo đen và Phùng Thúy Lam phải ngẩn người ra mà cả bọn Hồng Vân cũng rất đỗi ngạc nhiên tự hỏi :

- Phải chăng thằng cha này giận muốn điên rồi hay sao mà dám nói vậy?

Phùng Thúy Lam cất tiếng hỏi trước :

- Các hạ bảo sao? Các hạ muốn gia phụ giết thằng nhỏ kia ư?

Kỳ Kinh cười khẩy mấy tiếng đáp :

- Đúng thế! Nhưng ta e rằng lão già nhà cô không dám hạ thủ.

Phùng Thúy Lam hiểu tâm tính phụ thân vội la lên :

- Gia gia ! Hãy khoan động thủ!

Rồi cô nghiêng răng nhìn Kỳ Kinh hỏi :

- Sao lúc ban đầu các hạ lại muốn bảo vệ cho thằng nhỏ đó kia mà?

Kỳ Kinh hỏi lại :

- Đúng thế thì sao?

